

Der faldt 1200 km regn

En beretning fra Super Brevet Scandinavia 2005

Af Gert Pagter Kristensen, Foto: Jan Buschardt, Betty Solander, Mai og Per A. Rasmussen

Jeg cyklede i regnvejr fra stationen i Frederikshavn op til vandrerhjemmet, hvor vi skulle mødes onsdag den 3. august. Egentlig var det en meget passende start på turen, men det vidste jeg selvfølgelig ikke på det tidspunkt.

Vel ankommet til vandrerhjemmet var der kaffe, som Betty og Mai hurtigt havde arrangeret.. Det er altid godt.

Onsdag eftermiddag og aften blev brugt på indkøb og forberedelser til turen. Kl. 2000 holdt vores arrangør Per orienteringsmøde, hvor de sidste oplysninger kom på plads. Der blev også talt en del om vejret for vejrudsigterne var ikke for lovende, men de kunne da være værre. Det skulle generelt blive lidt blandet: sol, skyet og regnbyger og 15 – 20° C. Så var det ellers hurtigt til køjs, så jeg kunne være veludhvilet om morgenen.

Arrangøren orienterer aftenen før start

Mandag kl 0700 gik starten fra Frederikshavn. Vi var 25 startende heraf to svenskere, en finne og tre bulgarer. Turen første dag gik fra Frederikshavn over Hals, Hadsund, Udbyhøj, Auning over Rønde til Ebeltoft. Fra Odden til Helsingør over Rørvig og til sidst fra Helsingborg til Laholm. Man kan roligt sige at færgerne var den største tidsrøver den første dag, der i forvejen var den længste med 339 km. Til gengæld kan man også sige, at færgerne giver nogle gode pauser. Hyggeligt er det i hvertfald

Der ventes på færgen ved Udbyhøj

Da vi kørte turen sidste gang i 2001, havde vi haft jævn til frisk nordvestlig vind, så vi var suset med høj fart til Ebeltoft og nåede nemt færgen kl. 14. Denne gang gik det jo nok ikke så let med jævn vestlig vind, så vi kørte af sted i et tempo der passede til at nå færgen kl 16 i god tid. De hurtigste havde sat tempo på fra starten for at nå færgen kl. 14.

Det var en god start og vi kørte den lange flotte tur ned langs østkysten af Jylland mens der efterhånden kom lidt liv i sommerhusområderne. Det vekslede lidt mellem skyer og sol, og vi kørte i en gruppe på 10: Bror fra Sverige, Janne fra Finland, Per, Birgit, Hans Jørgen, Carsten, Jan, Birgit og Bo var med.

Den første byge nåede os ligesom vi var på vej ind i Hadsund. 20 minutter med kraftig regn. På det tidspunkt føltes det slemt, men det var kun starten på det hele, men det er da værd at huske på, da det var sidste gang, cykelskoene var tørre på hele turen. Bygen passerede, og ved Udbyhøjfærgen skinnede solen. Da vi kørte fra færgen var Per, Birgit, Carsten og Hans Jørgen væk, de var kørt på grillbar. Efter at have ventet på dem lidt, gættede vi, at det nok var det, de havde gjort. Efterhånden så det igen ud til en byge truede, så det var nok kun et spørgsmål om tid. Da vi kørte ind i Auning, foreslog Jan, at vi stoppede ved en tankstation og fyldte dunke op. Vi havde ikke været der længe før regnen så småt begyndte. Der var en overdækket pusleplads, hvor vi kunne sidde, mens det styrtede ned. Det var nok den bedst timede pause på turen.

En veltimet pause i Auning

Efter 20-30 minutters tid med til tider meget voldsom regn og torden tog regnen så småt af, og vi fortsatte i overvejende solskin ned til færgen i Ebeltoft.

Færgen var godt et kvarter forsinket, så det passede med færgen fra Rørvig kl 1825. Det var en dejlig flot tur i medvind henover Isefjorden til Hundested. Derfra gik det i fuld fart henover Nordsjælland i fint solskin og medvind. Kort før Helsingør stod Johannes, der arrangerede brevet'en sidste gang (og i bedre vejr), og heppede. Det var meget hyggeligt, at han lige kiggede forbi, selvom det nok var det, der gjorde, at vi ikke fik nået færgen 2100, men vi nåede så den 2120, de sejler jo hele tiden, og kørte i land Hålsingborg, da det blev mørkt. Da vi begyndte at køre op af Hallandsåsen begyndte regnen igen. Endnu et kraftigt regnskyl. Ned af Hallandsåsen i kraftig regn og mørke var ikke rart. Jeg følte det som om dækkene ikke rigtig havde fat i vejen, men ned kommer man jo altid.

Hans Jørgen, Bror og jeg var kommet et stykke foran de andre på vejen, og vi blev enige om at fortsætte. Det er sådan lidt en typisk ting, når man følges i en lidt større gruppe, at jo tættere man kommer et kontrolsted, jo sværere bliver det at vente på de andre. Hans Jørgen kørte fra os op af Hallandsåsen, så Bror og jeg fandt ved fælles hjælp frem til Vandrerhjemmet i Laholm 0040, hvor Betty og Mai var klar med mad og drikke. Så hurtigt i bad noget at spise og til køjs.

Andendagen fra Laholm til Färgelanda på 319 km startede egentlig meget fint og i tørvejr, men da vi havde kørt en times tid, begyndte jeg at få problemer med ondt i lænden. Jeg har haft det før, og panodiler og udstrækning hjælper lidt, men jeg har så i perioder problemer med at følge med, så jeg kom efterhånden et stykke bagud. Den første kontrol var først i Svenljunga efter ca. 140 km, så jeg stoppede ved bageren i Torup, spiste lidt brød og tog et par panodiler. Op mod Svenljunga kom der nogle småbyger, og kort før Svenljunga kom der en ordentlig skylle, så jeg var helt gennemblødt da

jeg kom frem til Preem-tanken, hvor jeg fik stemplet kontrolkortet og fik en kop kaffe og noget mere brød.

Det var en rigtig kold start derfra det første kvarter klaprede tænderne helt vildt, men efterhånden fik jeg varmet det kolde tøj op. Kort efter Svenljunga begynder det bakkede stykke over Borås mod Alingsås. Da havde jeg store problemer med moralen. Lænden gjorde ondt på bakkerne og jeg følte som om, jeg ikke rigtig kunne få fart på cyklen, men alt i alt gik det jo alligevel, selv om der ikke var mange byer, som jeg ikke overvejede mulige togforbindelser fra.

Jeg havde i Torup regnet mig frem til at, hvis jeg kunne holde 20 km/t inklusive pauser, ville jeg være fremme i Färgelanda kl 23. Det så i Alingsås ud til at holde. Jeg forstod ikke, at jeg var kommet så langt bag de andre, at jeg ikke så noget til dem undervejs, men på vej ud af Borås var jeg dog stødt på de tre bulgarer. Turen fra Alingsås op over Vänersborg var i hovedsagen flad og egentlig meget flot, men regnvejr begrænser jo ens evne til at nyde det.

Når man kører alene, er der jo ikke det helt store til at give sig til for at få tiden til at gå, og cykelcomputeren tror man hele tiden er gået i stykker, fordi tallene ligesom ikke skifter. Så jeg slog den over på uret, men det virkede også som om, det var gået i stå, men i Vänersborg var der jo kun ca. 40 km igen, og så er der jo pludselig kun 30 km osv. Til sidst ca. kl 2240 kom jeg da også frem til vandrerhjemmet efter ca. 280 km alene. Gruppen, jeg ikke havde kunnet følge, var overraskende nok ikke kommet endnu. En af fordelene ved at køre alene er måske, at pauserne bliver færre og kortere. I hvert fald er de mindre stressende, fordi de hver gang varer lige så længe og ikke længere, end man selv har lyst.

Vandrerhjemmet i Färgelanda er nok toppen af, hvordan vandrerhjem kan være, to-sengs værelser med eget bad og håndklædestativ med varme, som også er meget egnet til tørring af cykeltøj. Efter bad og mad, som Betty og Mai endnu engang havde klar, var jeg til køjs ved midnatstid.

Luksus vandrehjemmet i Färgelanda

Trediedagen, som jeg fra 2001 husker som noget af det flotteste ved turen, gik over Ed, Halden, Rakkestad og Askim til Moss. Efter færgen til Horten over Tønsbjerg, Sandefjord og Larvik til Skien. I alt ca 325 km. På vejen til Halden havde jeg igen svært ved at følge med, så da vi holdt en pause kort før Halden, fortsatte jeg efter at havde taget nogen panodiler og lavet lidt udstrækning, da jeg regnede med, de andre nok skulle hente mig igen.

Turen igennem Halden er brat nedkørsel fulgt af en ligeså brat opkørsel, og så er det op og ned af bakke hele tiden indtil næste kontrolsted i Rakkestad. Regnen fortsatte selvfølgelig med kraftige regnskyl ind i mellem den jævnt silende regn, men heldigvis nåede jeg lige nøjagtig ind på Statoiltanken i Rakkestad, da en rigtig kraftig byge satte ind. Jeg fik lidt forskelligt at spise, hotdogs og kager, lidt spray til kæden og to kopper kaffe blev det også til. Netop som jeg startede på min anden kop kaffe kom de andre meget våde frem. Per havde også haft et dæk, der var flækket, så de havde rigtig hygget sig.

Her står Per med sit flækkede dæk

Jeg kunne godt se det ville tage lidt tid inden, de ville køre videre, så jeg fortsatte selv mod Askim og Moss. Efterhånden som jeg kom frem mod Askim kunne jeg se, at jeg ville kunne nå en færges kl 19, hvis jeg ikke holdt nogen lange pauser, så jeg prøvede at ignorere lænden og holdt et nogenlunde tempo frem mod Moss. Efterhånden som jeg kom tættere og tættere på kunne jeg se, jeg nok skulle kunne nå det. Der var dog det problem, at jeg jo egentlig ikke kendte afgangstiderne for færgen. På vej mod færgen i Moss er der en tunnel, man ikke må cykle eller gå i. Sidste gang havde der i rutebeskrivelsen været anvist en anden vej, men på grund af tiden turde jeg ikke begynde at lede efter den, så jeg kørte ind i tunnelen. Halvvejs igennem forstod jeg egentlig godt, hvorfor den

kun var for biler. Ustødningsrøgen var så tæt, at det føltes som et spørgsmål om tid før jeg væltede omkuld af kulilteforgiftning, så det var godt at komme ud i regnen igen på den anden side.

Jeg kom ned til færgen kl. 1830, hvor Flemming, Jan, Mogens, Helge og John sad og ventede i et læskur. Færgen sejlede kl. 1845 sagde de, så det var heldigt nok, jeg havde skyndt mig, det jeg kunne på vejen. Vi kom ombord på færgen og fik købt mad og kaffe. Jeg fandt også de små pakker med Vestlands Lefsa, som jeg havde spist mange af på turen i 2001. Der er to foldede pandekager i smurt med sukker og kanel i pakkerne. De smager fantastisk og så passer de lige i lommerne. De havde ikke haft dem på Statoiltanken i Rakkestad, så jeg fyldte lommerne godt op. Vi troede, at turen ville tage 45 minutter, men pludselig var alle gået fra cafeteriet, og Horten var kommet meget tæt på, så måtte vi hurtigt afsted ned og på cyklerne igen.

I Horten styrtede det ned, og vi drøede afsted mod Tønsberg. Jeg prøvede om jeg kunne følge med Flemming, Jan og Mogens så langt som muligt, og det gik egentlig fint nok, Mogens var ikke helt på toppen, så tempoet passede meget godt til mig på det tidspunkt. Det var også rart at følges med nogen til en afveksling, især fordi der jo ville blive et par timers kørsel i mørke, hvor fire lygter jo er bedre end en.

Ruten gik rundt om Tønsberg, gennem Sandefjord ned til Larvik af lidt mindre veje. På en stor del af den tur er der cykelstier lidt på den ene side af vejen, så på den anden side af vejen, og indimellem fører cykelstierne væk fra vejen, nogen gange kommer cykelstien så tilbage igen efter at have været rundt om nogle huse, men andre gange var det svært at se, hvor de førte hen. Efter et stykke tid opgav vi de cykelstier og blev på vejen, hvor der i forvejen ikke var megen trafik. Lørdag aften mellem 19 og 22 er ligesom i Danmark ikke det tidspunkt, hvor der er flest på vejene.

Selvom vi egentlig kørte tæt ved kysten, skulle vi over den ene bakke efter den anden, nogle af dem stejle og andre lange. Regnen holdt efterhånden op, og indimellem var der noget, der lignede opklaring og solskin. Vi kom ind i Larvik lige omkring, hvor det blev mørkt. Vi stemplede og holdt pause på en tankstation, hvor vi fik lidt at spise og en kop kaffe. Der var kun 35 km igen til Skien og vi skulle kunne være fremme lidt efter midnat, og det holdt fortsat tørvejr, så humøret var rimeligt godt:

Vejen fra Larvik til Skien er af den gamle E18 med et stykke på 7,5 km på selve E18. Da vi kørte der sidst, var det en mandag aften med rigtig meget trafik. Store lastbiler, der passerer med 80-90 km/t en meter ved siden af en, er meget ubehageligt. I år var det jo lørdag, og trafikken var meget begrænset, så det var ikke så slemt. En ekstra forlygte, som man kan tænde og slukke, viste sig at være et godt signal til at få de modkørende bilister til at blænde ned.

Efter at havde kørt af E18, kommer man ud på den gamle vej, der krydser frem og tilbage mellem at være på højre og venstre side af E18 og på et tidspunkt kommer man til at køre, hvor man kan se E18 højt, højt oppe på en bro, der skal man så selv op. Da jeg kørte der for fire år siden, var jeg sammen med Hans Jørgen og John fra Storbritannien, da Hans Jørgen så sagde, at vi skulle derop, troede vi ikke på ham, men det var altså rigtigt, og det var det også denne gang. Det er en lang og til tider stejl opkørsel, hvor man på et tidspunkt kører under en bro og rundt og over den. Op og op gik det, og så ned mod Skien. Vi fandt hurtigt den rigtige vej til vandrehjemmet og var fremme lidt efter midnat. Bestillingen af mad var smuttet der, men Betty og Mai havde fået købt noget ind i løbet af eftermiddagen, så det kunne ikke være meget bedre.

Sen aftensmad

Jeg skulle bo sammen med Birgit, Birgit og Bo, og de ville være der ved to-tiden, havde Per ringet og sagt, så jeg tussede lige så stille rundt, gik i bad og gjorde tøjet klar til næste dag. Lidt i to var jeg egentlig klar til at gå til køjs, men jeg satte mig udenfor med dynen over mig og ventede for at kunne fortælle de andre, hvor der var mad, stempning af kontrolkort og hvor de kunne stille cyklerne, men da klokken var halv tre, og jeg hele tiden sad og faldt i søvn, gik jeg alligevel til køjs. Jeg tror klokken var lidt i tre, da Per kom ind for at høre, hvor Betty og Mai var, meget mere registrerede jeg ikke af, at de andre kom.

Næste morgen kom de sidste af os først afsted ved halv ni-tiden. 500 meter fra vandrehjemmet begyndte det at gå op af bakke, og efter ca. 30 km op og ned blev det mere jævnt frem mod Drangedal, hvor vi holdt ind ved en tankstation og fik kaffe. Der var 39 km til næste kontrolsted i Treungen, og som jeg huskede det, var der 11 km rimeligt fladt, så 14 km mest op af bakke og så næsten 14 km i hovedsagen ned af bakke.

Jan får moralsk støtte af Mai ved punktering på Gautafall

Turens højeste punkt ved Gautefall alpincenter er på 500 meter, det er måske ikke så højt, men de sidste kilometer derop er stejle, og vi blev spredt fuldstændig på vejen derop, men det var i det mindste tørvejr, som også var rart på nedkørslen. Jeg huskede det egentlig som ned af bakke hele vejen til Treungen fra turen i 2001, men der var også flade stykker og små bakker på vejen, jeg var også klart bedre kørende dengang, så jeg har nok bedre kunnet holde farten oppe, så det har virket som om, det var ned af hele vejen.

Burgere i tørvejr i Treungen

I Treungen var der en lille café: "Tveitsund Mat og Vinstoge", hvor jeg fik en stor Cheeseburger, cola og kaffe. Ligesom jeg kørte ind i Treungen startede en kraftig byge, så det var heldigt at sidde der på caféen i tørvejr under halvtaget. Vi sad der måske lidt vel længe, men der var trods alt kun 120 km til Kristianssand, og om klokken blev otte eller ni, når vi var fremme, betød egentlig ikke så meget.

Skulle jeg have arrangeret så meget regn? Tænker Per ????

Da vi kørte fra Treungen, kom der perioder med sol, hvor det blev meget varmt, så man stoppede for at få lidt tøj af. Kort efter kom der selvfølgelig en byge, så var det på med regnjakken igen osv. osv.

Fra Treungen til Kristianssand kørte vi af vej 41, der går langs med søer og elve i en dal næsten hele vejen, lange flade stykker, korte stigninger og lange stykker ned af bakke. Lænden generede mig meget igen, og det var svært at sidde i gruppen, fordi jeg ikke rigtig kunne tage tid til at strække ud ind imellem. Jeg faldt bagud, efter vi på et tidspunkt havde stoppet for at tage regnjakker af. Jeg kunne simpelthen ikke komme op i fart, så jeg kunne lukke hullet, men så kunne jeg også bedre køre i mit eget meget ujævne tempo afhængigt af, hvor ondt det gjorde i lænden og strække lidt ud ind imellem.

Med 70 km igen var det sidste kontrolsted ved Flateland Camping, her blev jeg siddende lidt, da de andre kørte. Jeg kunne nok alligevel ikke følge dem hele vejen, og måske savnede jeg at køre alene. Jeg huskede fra sidst, hvor langt det sidste stykke havde virket, og hvor søvnig jeg havde været. Så jeg besluttede mig for at køre fem til syv kilometer af gangen for at stoppe op strække lænden ud og

så fortsætte. På den måde skulle jeg jo heller ikke køre 70 km, men kun syv kilometer. Da jeg havde kørt syv kilometer, syntes jeg at jeg ligeså godt kunne køre ti, da jeg havde kørt ti, syntes jeg at jeg lige så godt kunne køre 15, og så blev det 20, og så blev det 25 osv. Indtil jeg havde kørt 40 km, hvor jeg kom igennem Birkeland. Jeg skulle også tisse, så jeg fortsatte ud af byen, hvor jeg så stoppede. Nu var der jo knap 30 km igen, og jeg havde det jo fint bortset fra lænden.

Sidste gang havde vi kørt rundt og ledt efter den rigtige vej til vandrehjemmet i Kristianssand også, men denne gang var jeg jo forberedt. Jeg havde lavet detailkort over alle byerne med vandrerhjem, så det skulle være nemt. Bortset fra at de havde lavet E18 om igennem Kristianssand, så jeg måtte køre rundt igen for at finde den rigtige vej. Det lykkedes også efter at have spurgt nogle lokale om, det var den rigtige vej. Jeg vinkede til et par af bulgarerne, der også virkede lidt forvirrede, og jeg kunne også se, de fulgte efter mig ned mod centrum. Da jeg kom ned, hvor vi skulle til venstre ned mod vandrehjemmet, vinkede jeg igen til dem og pegede, at de skulle følge mig i den retning, de blev nu væk alligevel og kom først frem 20 minutter efter mig, hvor de havde været er svært at gætte. Så kørte jeg i mål, og det var det.

Det at køre en stor del af turen alene, synes jeg egentlig ikke er så slemt. Jeg har før kørt brevet's alene. Det er selvfølgelig ind i mellem kedeligt, men jeg er ikke vant til at køre i gruppe, så jeg skal koncentrere mig om at holde hjulet foran uden at lave for meget elastikkørsel. Derfor er det også afslappende at køre lidt af vejen alene.

Nogen af deltagerne i mål (de ser da glade ud)

Efter at have hængt et stykke tid og bare nydt det, blev det moderate fysiske pres fra arrangørens datter om at blive færdig, så vi kunne komme op og spise på restauranten, større og større. De sidste af os kom da derop inden, de lukkede, og vi fik en dejlig stille og rar aften med verdens dyreste øl.

Så er der fest og store (dyre) øl

Næste dag var det så hjem med færgen til Hirtshals. Mærkeligt ikke at tage vådt tøj på om morgenen.

Bagefter spørger man jo sig selv om, det er noget man vil gøre igen. Ikke i regnvejr, men Super Brevet Scandinavia er en fantastisk tur, den er ikke så hård som P-B-P, men den er mindst lige så smuk en tur. Så jeg er der jo nok igen i 2009. I år var det ligesom i 2001 et super arrangement ikke mindst på grund af Betty og Mai, der sørgede for det hele, så vi bare skulle cykle. Regnen var jo ikke deres skyld. Den må Per tage ansvaret for.